

Arrest

nr. 241 348 van 23 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUEKENHOUT, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Italiaanse broer, de heer M.A. Op 24 maart 2020 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^e lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2019 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voor naam: A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Fes Medina

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.10.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde M. A. (...), van Italiaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (QR(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 29.08.2017 met diverse in- en uit-reisstempels. uit dit document blijkt dat betrokkene (minstens) sedert augustus 2017 vaak heen- en weer reisde tussen Marokko en Schengen (Frankrijk/Spanje).

- verklaring op eer dd. 07.01.2020 waarin de referentiepersoon stelt dat hij betrokkene volledig ten laste neemt: echter, deze verklaring - waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten - heeft betrekking op de situatie in ons land, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover dient aangenomen te worden dat deze verklaring op eer ook betrekking zou hebben op de situatie voor de komst van betrokkene naar België, dient opgemerkt te worden dat er geen objectieve gegevens werden voorgelegd om dit te staven.

- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°42167/2019 dd. 12.12.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, gezien dit attest betrekking heeft op de situatie in december 2019, zijnde op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.12.2019 en 23.12.2019: echter, deze geldstorting dateren van na de aankomst van betrokkene in België (en na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging), en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon uit de periode januari - oktober 2019

- attesten dd. 08.01.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op datum van de attesten geen enkele vorm van financiële steun ontvangen vanwege het OCMW te Boom.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 21.10.2011 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 09.10.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van : artikelen 47/1 tot 47/4, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna, “VW”); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en namelijk het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen ;

1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikelen 47/1 tot 47/4 VW :

(...)

Artikel 62 VW. en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheden om de individuele beslissingen op for/ne/e en watenek vlak te motiveren.

De motivering moet afdoende, passend, verifieerbaar, aanvaardbaar en relevant zijn. De Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le

controle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Artikel 74/13 VW :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin quelle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

2. UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Door de bestreden beslissing te motiveren op basis van het feit dat verzoeker "niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België" en niet heeft aangetoond dat hij "voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon" en dit op basis van een eenzijdige en bevooroordeelde analyse van verzoekers' neergelegde documenten, zonder verzoeker in de gelegenheid te hebben gesteld zijn standpunt ter zake kenbaar te maken en zonder te hebben getracht de juiste informatie over deze zaken te verkrijgen, heeft verwerende partij een manifeste appreciatiefout gedaan en heeft zijn zorg- en plicht motiveringsplicht niet nagekomen.

Artikel 47/3 VW stelt vast :

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel"

In de bestreden beslissing wordt verzoeker verweten dat hij niet heeft aangetoond dat hij onvermogen is en ten laste was van zijn broer. Nochtans heeft verzoeker twee essentiële documenten neergelegd die aantonen dat hij wel onvermogen is en ten laste is van zijn broer, Meneer MOUDNI Abdelali, namelijk :

Een document afkomstig van de Marokkaanse belastingdiensten, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, die bevestigt dat verzoeker, in heel het Koninkrijk van Marokko, geen belastingen moet betalen voor een eigen huisvesting of voor onroerend goed waarvan verwerende de partij de relevantie wegveegt omdat het document enkel de situatie in december 2019 zou weergeven en niet de situatie van verzoeker toen hij in Marokko bleef. Dergelijke redenering kan niet gevolgd worden aangezien de belastingen jaarlijks worden berekend en dat het document ten minste bewijst dat voor het jaar 2019 verzoeker noch een eigen huisvesting noch een ander onroerend goed in Marokko had, wat erop wijst dat hij onvermogen was ;

Een verklaring op eer van Meneer MOUDNI Abdelali, geschreven in de tegenwoordige tijd, die vaststelt dat hij verzoeker ten laste neemt waarvan verwerende partij de relevantie wegveegt omdat het een "gesolliciteerd" karakter zou hebben en er geen objectieve gegevens werd voorgelegd om dit attest te

staven. Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd aangezien artikel 47/3, §2 en het feit dat alle passende middelen gebruikt kunnen worden om te bewijzen dat iemand ten laste is ; Verwerende partij motiveert niet op afdoende en passende wijze waarom zij van oordeel is dat de voorgelegde documenten niet afdoende zouden zijn : het feit dat het om verklaringen op eer gaat is niet afdoende. De stukken moeten samen overwogen worden en het privé-karakter van documenten, alsook het feit dat het om verklaringen gaat (zeker verklaringen op eer), is niet afdoende om te stellen dat deze documenten niet afdoende zijn; de voorgelegde stukken ; Door de neergelegde documenten niet passend te hebben geanalyseerd en bijgevolg, de bestreden beslissing op een onvoldoende motivering te stoelen schendt verwerende partij de hierboven aangehaalde normen. Het middel is gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, verzoeker in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, noch werd er afdoende aangetoond dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel de juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen. Zo wordt er gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker stelt dat de verwerende partij een eenzijdige en bevooroordeelde analyse heeft doorgevoerd van de documenten die hij heeft neergelegd. Verzoeker betoogt dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn standpunt ter zake kenbaar te maken en dat de verwerende partij heeft nagelaten om te trachten de juiste informatie over “deze zaken” te verkrijgen. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt en haar zorgvuldigheids- en motiveringsplicht niet is nagekomen.

Met dit betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat de bewijslast inzake het aantonen van het voldoen aan de wettelijke voorwaarden bij de aanvrager ligt. Daarenboven dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat het aan de verzoekende partij toekomt om naar aanleiding van haar zelf geïnitieerde aanvraag alle nuttige stukken over te maken en haar aanvraag te actualiseren en dit tot op het moment tot net voordat de beslissing genomen wordt. De Raad wenst hierbij ook te verwijzen naar vaststaande rechtspraak van de Raad van State, namelijk dat, het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan betrokkene te vragen (RvS nr. 222.089 dd. 12 maart 2013).

In casu is het de verzoekende partij zelf die een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. Derhalve is het de verzoekende partij zelf van wie mag verwacht worden dat zij bij het bestuur aannemelijk maakt aan alle wettelijke voorwaarden te voldoen. Bijgevolg is het niet aan verweerder om de verzoekende partij uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen of de neergelegde stukken toe te lichten maar is het aan verzoekende partij zelf om haar aanvraag op afdoende wijze te staven. Indien verzoeker van oordeel is dat de neergelegde stukken enige toelichting vereisen, dan kwam het aan verzoeker toe om dit reeds bij zijn aanvraag te doen.

Verder stelt verzoeker dat hij twee essentiële documenten heeft neergelegd die aantonen dat hij onvermogen is en ten laste is van zijn broer, zijnde de referentiepersoon. Verzoeker verwijst naar een document afkomstig van de Marokkaanse belastingdiensten. Verzoeker stelt dat de belastingen jaarlijks worden berekend en dat dit document ten minste bewijst dat hij voor het jaar 2019 noch over eigen huisvesting, noch over enig ander onroerend goed in Marokko beschikte. Verzoeker is van oordeel dat dit erop wijst dat hij onvermogen was. Daarnaast verwijst verzoeker naar de verklaring op eer die werd afgelegd door de referentiepersoon. Verzoeker stelt dat de motivering van de beslissing inzake dit stuk niet afdoende is.

Wat betreft deze documenten motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“- verklaring op eer dd. 07.01.2020 waarin de referentiepersoon stelt dat hij betrokkene volledig ten laste neemt: echter, deze verklaring – waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten – heeft betrekking op de situatie in ons land, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover dient aangenomen te worden dat deze verklaring op eer ook betrekking zou hebben op de situatie voor de komst van betrokkene naar België, dient opgemerkt te worden dat er geen objectieve gegevens werden voorgelegd om dit te staven.

- ‘attestation de non-imposition a la TH-TSC’ n°42167/2019 dd. 12.12.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, gezien dit attest betrekking heeft op de situatie in december 2019, zijnde op een moment dat betrokkene reeds in België verbleef, zijn deze gegevens niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Verzoekers uiteenzetting toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partij voorgelegde stukken onder de loep genomen doch geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon, is niet afdoende om de bevindingen van de verwerende partij aan het wankelen te brengen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijke oordeelsvorming. Bovendien betwist verzoeker volgend determinerend motief niet: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd.”*

Met haar uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat de verwerende partij een kennelijke appreciatiefout maakte. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. Verwerende partij benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 47/2, 47/4 en 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretisch betoog betreffende voornoemde bepalingen zonder aan te geven in welke mate de bestreden beslissing voornoemde bepalingen geschonden zou hebben. Onder “middel” dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State niet enkel te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel, maar eveneens van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Middelen die zich beperken tot een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregels of rechtsbeginselen, zonder dat deze concreet worden betrokken op de bestreden beslissing of zonder dat wordt uitgelegd hoe de aangevoerde rechtsregels door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden, zijn niet ontvankelijk (zie o.m. RvS nr. 190.271 van 9 februari 2009). Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vastgesteld te worden dat er in het verzoekschrift geen middelen ontwikkeld worden die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring, zover het gericht is tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij heeft de kosten van het beroep twee maal betaald.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC